

deres Bygningers Indretning og Opførelse end dem, der ere hjemlede enten ved den almindelige for Landet gjældende Lovgivning eller i al Fald ved Bestemmelserne i de allerhøieste Resolutioner af 15de Decbr. 1845 og 7de Januar 1846. Skjøndt nu disse sidstnævnte Bestemmelser i det Væsentlige ere stemmende med de for Kjøbstæderne gjældende, bliver der dog altid endeel detaillerede Forskrifter tilbage, t. Ex. om Indretningen af Skorstene, Bagerovne, Teglvovne, om Skorstensfeining m. v., hvilke Forskrifter ere af overveiende Vigtighed til Sikkring for Brandfare og derfor ikke vel kunne undværes, hvor en hensigtsmæssig Indretning af Brandvæsenet skal indføres. Endvidere har Communalbestyrelsen bemærket, at Pengesforlegenheden paa Handelspladsen, navnlig paa Grund af, at Viborg Sparekasse nu har ophørt med at gjøre Udlaan der, i den senere Tid har vist sig særdeles følelig, saa at Bestyrelsen maa befrygte, at flere af Byens Grundeiere ere udsatte for et Belfærdssforlids, saakremlt der ikke snart raades Bod derpaa ved Hjernelsen af de Hindringer, der hidtil have stillet sig i veien for Beboernes Afgang til at erholde Laan af offentlige Stiftelsers Midler eller andre Pengeinstituter. I det Bestyrelsen derfor har anseet det som en uafviselig Pligt at gjenoptage sin tidligere Indstilling om, at Handelspladsen maatte indlemmes blandt Kjøbstæderne, har den, overeensstemmende med hvad der paa en afholdt Samling af Byens skattepligtige Beboere med en aldeles overveiende Pluralitet blev vedtaget, paany andraget paa Ministeriets Medvirking til denne Sags hurtigst mulige Fremme. Ogsaa Amtmanden over Skanderborg Amt har, skjøndt han med Hensyn til Næringsforholdenes muligt nær forestaaende Omordning maatte ansee Tidspunktet for mindre heldigt valgt, ligeledes troet at burde anbefale det fra Communalbestyrelsen nu fremkomne Andragende, for hvis Opfyldelse han maa erkjende at vægtige Grunde tale.

Efter det saaledes Oplyste har Ministeriet troet ikke længere at burde undslaae sig for at medvirke til Opnaaelsen af det af Handelspladsens Beboere saa ofte og gjentagende

yttrede Dnske om, at Handelspladsen maatte overgaae til Kjøbstad. Vel kan det ikke nægtes, at den tidligere fra flere Sider yttrede Frygt for, at Handelspladsens Oprettelse til Kjøbstad idetmindste i Begyndelsen vil medføre en usforholdsmæssig Forøgelse af de Næringsdrivendes Antal, fremdeles er tilstede, og denne Frygt har ogsaa paany givet sig tilkjende i en fra flere af Pladsens Handelnde for kort Tid siden modtagen Protest mod, at Communalbestyrelsens Indstilling tages tilfølg. Men ligesom den herfra hentede Betænkellighed mod Foranstaltningens Iværksættelse til enhver Tid vil gjøre sig gjældende og derfor ikke kan have nogen afgjørende Betydning, naar overveiende Grunde ellers maatte tale for Udførelsen, saaledes troer Ministeriet ogsaa, at de af Communalbestyrelsen anførte Omstændigheder ville indeholde et ikke ringe Modværn mod den besfrygtede Eventualitet. Rigtigheden af at opsætte Foranstaltningen, indtil en ny Næringslov er indført, har man, skjøndt man erkjender, at Noget derfor kunde tale, ei heller anseet for saa indlysende, at man af Hensyn hertil skulde vægre sig for at medvirke til, at Sagen forelægges for Rigsdagen. I Genhold hertil er det vedlagte Udkast til Lov, hvorved Silkeborg Handelsplads oprettes til Kjøbstad, udarbejdet, og har man ved dettes Affattelse saavidt muligt taget Hensyn til det af Communalbestyrelsen i sin Tid meddeelte Forslag i saa Henseende.

Med Hensyn til dette Udkasts enkelte Bestemmelser skal man endnu bemærke Følgende:

ad § 1.

Den her angivne Grændse for den egentlige Kjøbstad er, naar fraregnes en Feilskrift eller Uagtsomhedsfeil, aldeles overeensstemmende med det af Communalbestyrelsen i saa Henseende gjorte Forslag. Da iøvrigt næsten alle hidtil paa Pladsen affatte Byggegrunde ere optagne, vil en Udvidelse af Byen navnlig i vestlig Retning blive nødvendig; det er derfor antaget, at der burde forbeholdes Regjeringen en Bemyndigelse til eventuelt at kunne iværksætte en saadan Udvidelse.